

LBRIS

We know
books

LUCIAN-CLAUDIU AMORAN

12

Povești nefirești

PROZĂ SCURTĂ

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2025

CUPRINS

EXPEDIȚIA.....	7
ÎNTOARCEREA.....	97
ATACUL.....	143
LAZA.....	161
SIMFONIA.....	183
DESTIN.....	188
ACȚIUNEA.....	208
(NE)NOROCUL.....	216
CĂUTĂRI.....	224
ÎNTÂLNIRI.....	242
REFLECȚII.....	254
SURORILE.....	266

EXPEDIȚIA

1

Coborî în silă cele câteva trepte ale clădirii care adăpostea telefericul. Se simțea cuprins de același sentiment de nemulțumire pe care-l încerca ori de câte ori era obligat să pătrundă în inima muntelui făcând uz de mijloacele de transport. I se părea că săvârșea un sacrilegiu, dând în plus dovadă de lașitate; lașitatea de a nu-l înfrunta prin propriile-i puteri.

De altfel, erau extrem de rare ocaziile când proceda așa, și atunci numai dacă într-adevăr nu se putea altfel. Acum, de exemplu, motivele păreau destul de întemeiate. Pe lângă faptul că plecaseră hotărâți să facă un anumit traseu, pe care n-ar fi avut timp să-l termine până la căderea nopții dacă și-ar fi folosit exclusiv propriile picioare, nici componența grupului nu era tocmai adecvată marilor performanțe: chiar dacă nu se aflau la prima lor experiență de acest gen, cele patru fete pe care le luaseră cu ei categoric nici mari alpiniste nu puteau fi socotite.

Așa se face că, în loc să fie deja asudat și obosit, dar fericit, era, ce-i drept, odihnit și proaspăt ca o panseluță, dar plictisit. În special coada la bilete, unde trebuiseră să stea aproape tot atât cât le-ar fi luat să urce pe jos, îl scosese cu totul din sărite. Din fericire, de bine de rău, partea a doua a călătoriei pe cablu, în care coborâseră pe cealaltă parte a muntelui, fusese mai liniștită, covârșitoarea majoritate a pantofarilor cu care se călcaseră pe bombeuri până atunci preferând să rămână la cabana-cârciumă de sus.

Și mai prost era, însă, că și așa, schimbând telecabină după telecabină („Parcă aș schimba metrourile în drum spre serviciu”, după cum bine zisese la un moment dat Mihai), tot se aflau în întârziere. Se făcuse aproape ora unu și încă nu intraseră propriu-zis în traseu, unul nu tocmai ușor, pe care nu-l mai străbătuseră, către cabana situată la cea mai mare altitudine din masiv, iar din câte li se spusese, pe lângă obstacolele naturale întâlnite în cale, poteca era și destul de prost marcată, nefiind una de mare interes turistic.

Colac peste pupăză, fetele, în primul rând, dar nu numai, abia se târau, ieșind din clădirea telefericului de parcă intrau. Până și lui Mihai, prietenul său cel mai bun și tovarășul de drumeții cel mai constant, fermecat de veselia celor patru muze, puțin îi păsa de orarul prestabilit și de cele cinci-șase ore de mers care le stăteau în față în cazul cel mai fericit. În cel mai nefericit, puteau fi și opt!

— Hei, scumpelor, ce-ar fi să dați puțin și din picioare, nu doar din gură? le zori, pe un vag ton de glumă. Poate la noapte o să dormim și noi ca oamenii, în loc să ne prindă miezul nopții pe coclauri.

— Ei, lasă, iubitel, că undeva tot o s-ajungem să dormim. C-o fi mai aproape de cabană sau mai departe, într-un tufiș sau în vreo prăpastie... De mers, fii sigur că eu una n-o să mai merg un pas după asfințit. Vrei să-mi apară riduri de oboseală? Și să știi că...

Nu mai apucă să termine, pentru că se împiedică la chiar ultima treaptă, iar dacă Sergiu n-ar fi prins-o la timp, cu siguranță ar fi plonjat spectaculos în balta mocirloasă formată la baza scării.

— E limpede, mormăi, prefăcându-se morocănos, dar de fapt abia stăpânindu-și râsul. Opțiunea ta e prăpastia. Dacă o ții tot așa și pe sus, măcar scăpăm de tine repede.

— Ai vrea tu! ripostă fata după ce-și recăpătă echilibrul și o parte din demnitatea pierdută. Numai ca să-ți fac ție în ciudă, n-o să cad în nicio prăpastie. Cu unghiile și cu dinții o să mă țin, preferabil de tine. Sau, știi ce? Mai bine o să mă prefac că alunec într-una mai mică și că mă accidentez, doar ca să te oblig pe tine să mă cari în brațe tot restul drumului. Sau nu. De ce să-ți ofer satisfacția să mă iei în brațe? Că poate o să-ți placă. Și mai bine...

— Sergiule, fă-i ceva să tacă! interveni și Marian. Mai bine o lăsați să cadă de-acum, ca să nu stăm în suspans. O urcam înapoi în telecabină și-o expediam deja în sens invers. Irina, nu vrei mai bine un măr?

i se adresa apoi pe un ton nevinovat, de parcă nimic nu se întâmplase.

— Bestie, ce vrei să insinuezi? sări fata ca arsă. Pot să tac și fără să-mi pui tu un măr în gură. Ce nesimțire, zău! Auzi, dacă vreau un măr.

— Eu voiam doar să... păru că încearcă Marian să-și ceară iertare, dar pe un ton care nu lăsa niciun dubiu că adevăratul sens al ofertei fusese cel dibuit de fată.

— Gata, nu mai vorbesc cu voi, că sunteți niște răi! Hai, Alina, să le-arătăm noi ce putem! Să vedem dacă sunteți în stare să ne-ajungeți. Drum bun!

— Așa, bine faceți c-o luați înainte, strigă Mihai după ce fetele luaseră deja un avans mărișor. V-așteptăm la cabană!

Porniră, în sfârșit, cu toții, într-o formațiune cam dezordonată, către primul obiectiv intermediar, o cabană din apropiere. În urma celor două fete, hotărâte parcă să bată orice record de cățărare în regim de viteză, se aflau Adrian și Sergiu, care continuau o discuție aprinsă despre fotbal începută încă din tren. Venea apoi un mic grup alcătuit din celelalte două fete, Carmen și Oana, alături de Marian, voinicul grupului, rugbist de performanță. Ariergarda hotărâseră încă de când planificaseră expediția că va fi el, în timp ce deschizătorul ar fi trebuit să fie Mihai. Deocamdată însă, mergeau alături, discutând despre șansele de a ajunge pe lumină la destinație și dacă n-ar fi fost mai înțelept să înnopteze la una dintre cele două cabane din zonă și să pornească abia a doua zi pe traseul principal.

— Tu cum zici? întrebă, declinându-și o bună parte din competență.

— Eu știu? răspunse celălalt cam în aceeași notă. Cât e ceasul? Unu și-un sfert. Dacă pe la unu și jumătate suntem la cabană... Ar trebui să și mâncăm ceva... Plecăm abia pe la două... Cam târzior. Să zicem că băgăm mare și-l facem în cinci ore, asta ar însemna să ajungem sus pe la șapte. E binișor, încă ar fi lumină.

— La șapte... căzu pe gânduri, deși socoteala prietenului nu reprezenta cine știe ce revelație. Mda, ar fi lumină... Suntem în august... Dar ești tu sigur că facem traseul în cinci ore? În ghid și pe hartă e trecut cinci-șase doar pentru turiștii bine echipați și pregătiți fizic. Sau așa ceva. Noi ne-am descurca, fără-ndoială, dar ceilalți? Fetele, mai ales, deși nici pentru Adrian n-aș băga mâna-n foc...

După câteva clipe de tăcere preocupată din partea lui Mihai, răspunsul nu suna tocmai convingător:

— Eu cred că se descurcă ele. Cel puțin despre Alina sunt sigur. Am fost de câteva ori cu ea, chiar dacă nu pe asemenea trasee. Restul?... Nu știu ce să spun despre Carmen. De-abia am cunoscut-o. Pare totuși cam fragilă. Alina zicea că e bună la sporturi, jucau volei când erau colege și-așa mai departe. În schimb, n-a prea fost pe munte. În sensul că... deloc! S-ar putea să fie un „botez” cam brusc. Irina? La cât e de zvăpăiată, nu cred să ne facă probleme. În plus, Marian ne-a garantat că și ea, și Oana sunt familiarizate cu muntele. Doar le-a racolat din cercul ăla al lui de orientare turistică. Nu știu ce

să zic... Dacă plecam cel târziu la unsprezece, cum planificaserăm, ar fi fost altceva. De unde naiba să știm că dăm peste aglomerația asta? Oricum, la drept vorbind, cum ziceai și tu, mai teamă mi-e de Adrian, care ne-a mai făcut figura de vreo două ori... Cel puțin anul trecut, în Făgăraș, a fost mortal.

Începu să râdă, mai întâi de unul singur, apoi molipsindu-l și pe el. Era într-adevăr greu să te abții când îți aminteai de excursia aceea și mai ales de revolta lui Adrian – printre altele, un tip ușor supraponderal – la adresa vicleniei muntelui, deoarece, ca să ajungi de la un vârf la altul, trebuia să cobori neapărat printr-o vale adâncă. Dacă te-ai fi luat după expresia chipului și după izbucnirile lui nervoase, ai fi zis că natura avea ceva personal cu el, făcându-i în mod expres în ciudă.

— Ei, lasă, că n-o fi mai pământău decât o fată, își încurajă prietenul (și pe sine!), după ce se mai potoliră. Iar cu Carmen...

Cu Carmen și lui i se părea că ar putea să aibă probleme. Nu era însă deloc sigur că numai în privința traseului. Fata, pe care o cunoscuseră abia atunci, la gară, adusă fiind de prietena lui Mihai, Alina, era de un gen destul de greu de definit. Singurul lucru despre care te puteai pronunța fără teama de a greși sau de a trebui să intri într-o controversă sterilă cu cineva era deosebitul ei farmec. Frumușică, poate un pic prea fragilă, așa cum remarcase și Mihai, însă, în același timp, cu un trup care putea fi ghicit chiar și prin veșmintele de munte ca fiind de o armonie aproape fără cusur, în genul atletelor de performanță. Deși în

ochii negri și strălucitori putea fi citită o inteligență vie, iar pe chipul parcă în permanență surâzător, un caracter predispus la glume și pozne, ori numai la ironii, faptul că nu cunoștea pe nimeni în afară de Alina o făcuse să stea mai degrabă retrasă, arareori îndrăznind să rostească vreo replică, și-așa scurtă, cu glasul ei neobișnuit de grav și tulburător, care de fiecare dată îl făcea să tresară și să simtă fiori de o vagă sorginte senzuală pe șira spinării și nu numai. Era totuși greu de spus dacă aerul acela oarecum enigmatic și purtarea ei rezervată, poate de-a dreptul timidă, aveau ca explicație doar nouitatea mediului în care ajunsese ori denotau, măcar în parte, (și) un dispreț superior față de ceilalți în general, sau doar ceilalți de-acum.

„Rămâne de văzut”, își spuse, ca un angajament de sondare a terenului. După care, trezindu-se brusc din reverie și realizând că amuțise în mod cam suspect, reluă cu glas tare, dintr-un punct suficient de apropiat de cel în care se oprise:

— Tu ce părere ai despre ea?

— Arată bine, făcu Mihai pe un ton șugubăț, fără să aibă cum să știe că parcă i-ar fi continuat reflecțiile. Despre cum o să se descurce în traseu, însă, n-am nicio idee. Oricum, vremea e superbă, lanterne avem, așa că și dacă s-o-ntâmpla să ne prindă noaptea, ajungem noi cumva. Dar ar fi bine să-i zoric, că văd că deja unii au început s-o lălăie.

Într-adevăr, deși la un moment dat ei doi rămăseseră destul de mult în urmă, iar ritmul lor de mers nu fusese nici pe departe dintre cele mai vioaie,

deja îi ajunseseră pe Sergiu și Adrian, care, cufundați în discuția lor, pesemne că nici nu observaseră când fuseseră depășiiți de celălalt grupuleț, alcătuit din fete și Marian.

— Alo, fotbaliștii! strigă Mihai în urechea lui Sergiu, care, luat prin surprindere, aproape că sări peste balustrada podețului pe care tocmai treceau. Nici aici nu vă liniștiți? Politică ar mai trebui să discutați și-ați fi exact ca la slujbă. Uitați-vă și voi în jurul vostru să vedeți măcar peisajul. Că ritmul de mers oricum se pretează. Uite: flori, iarbă, păsărele...

— ... Căprioare, ursuleți, lupușori, viperuțe... continuă Adrian. Știi că ai dreptate?! Uite, măi, Sergiule, cum de n-am observat pân-acum? Noroc cu ecologistu'? Ai votat cu ei, nu? Păi ăla e partid, mă? Și ce președinte aveți... Dacă...

— Las-o baltă! i se adresă, pe un ton, totuși, împăciuitor. Fă și tu o pauză de politică și fotbal până luni! Zău că nu-i mult. Ce-a mai rămas?: o zi jumate. Sau măcar încearcă să pășești în ritmul în care vorbești.

— Țsta mă confundă cu Irina, mormăi în barbă Adrian.

— Ai vrea tu, sări și Mihai. Numai că știi care-i diferența dintre tine și ea? Nu? De vreo zece minute. Fetele or fi deja la masă la cabană și se amuză pe seama noastră, după ce ne-am dat mari și tari, ce montaniarzi suntem. De fapt, mai mult pe seama ta.

— Pe-a mea? Păi de ce? De unde știu ele că din cauza mea...? Vreau să spun...

— Bun, nu-i dădu răgaz să se corecteze. Greșeala recunoscută e pe jumătate iertată. Pe bune, însă. Suntem în întârziere și-ar cam fi cazul să mărim compasul. Măcar acum, cât încă mergem mai mult la vale. Că mai încolo, nu se știe. Doamne ferește să pierdem vreun marcaj și să ne mai învârtim aiurea pe undeva. Știi că suntem cu timpul la limită. Hai să-ncercăm să le prindem pe fete!

— Ce să le mai prindem? se amestecă Sergiu. Uite cabana. Sper c-au comandat deja ciorbița de vacuță.

— Eu sper să le-o fi și adus-o, adăugă Adrian. Că nu degeaba am încetinit în halul ăsta pasul. Le-am dat răgaz suficient, zic.

Satisfăcut de felul cum întorsese întregul sens al discuției, porni voinicește către cabană, dornic să demonstreze, măcar pe efectiv ultima sută de metri, că, dacă voia cu adevărat, chiar putea.

2

Popasul la cabană se prelungi și el cu mult peste limita pe care și-o propusese și pe care încercase zadarnic să le-o impună și celorlalți. Trecuse binișor de ora două când grupul începu pregătirile pentru plecare. Mâncaseră cu îndârjire, din ce aduseseră cu ei, gândindu-se nu numai la stomacuri, ci și la umeri. Fiecare căutase să-i convingă pe toți ceilalți că mâncarea din propriul rucsac era cea mai adecvată pentru momentul acela al zilei, dacă nu chiar al anului. Așa se face că, atunci când, în sfârșit, terminară de mâncat, descoperiră cu bucurie că într-adevăr

bagajele se ușuraseră, dar, cu mai puțină încântare, că mișcările nu le mai erau la fel de sprintene.

— Propun să ne-odihnim oleacă, îndrăzni să sugereze Alina. Măcar vreo jumătate de oră. Că doar n-o să pornim la drum cu burțile pline.

O privi îndelung, siderat, după care se întoarse spre Mihai, care, însă, păru să descopere brusc că nu-și strânsese bine șireturile la bocanci, așa că se aplecă, făcându-se că nu observă stupoarea lui.

— Bună, zise, în cele din urmă, încercând să pară amuzat, ca de-o poantă haioasă.

Apoi, fără nicio altă explicație, se adresă celorlalți:

— Sunteți gata? Pornim, da?

— Alina, vrei să m-ajuti? o rugă Mihai, văzând că fata, mai degrabă deja furioasă decât cu adevărat nedumerită, era pe punctul să ofere o replică acidă. Nu reușesc să-mi pun singur rucsacul în spate.

— Măi, oameni buni, și eu am o stare că mai mult aș rămâne decât aș pleca, se vaită Sergiu. Alina are dreptate, Val. Crezi că e bine să plecăm așa, imediat după masă? Ce scrie în ghidul micului explorator, pentru o expediție de maxim succes?

— Scrie că nu trebuia să vă ghiftuiți. Uită-te și tu la ceas! Ce vezi acolo? Sau poate vreți să-noonțăm în decorul ăsta mirific, cu vacile pascănd printre noi și zeci de pantofari care dansează toată noaptea în cabană și-ascultă manele cu volumul dat la maximum. E și asta o soluție, să știți.

— Gata, haideți odată, interveni și Mihai, pe un ton care nu admitea replică. E-ntr-adevăr foarte

târziu și chiar nu vreau să-mi petrec tot weekendul aici. Dacă am fi cunoscut bine drumul, era altceva, dar așa, cine știe cât o să bâjbâim după marcaj. V-am spus că, din câte-am auzit, e nerefăcut de zeci de ani.

— Da-ți-o, măi, încolo, făcu Irina. Suntem totuși pe unul dintre cele mai circulat masive din țară. Un adevărat bulevard montan. Ce mare dificultate poate să aibă un traseu pe-aici?

Nici nu se mai obosi să-i răspundă. Reiteră, în schimb, supunând, pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios, la vot, posibilitatea de a rămâne peste noapte acolo, în hărmălaia „montaniarzilor” de ocazie, mai mari amatori de băuturi alcoolice decât de drumeții. În unanimitate, optară pentru continuarea micii expediții, cu plecare imediată, ceea ce, un pic surprinzător, se și întâmplă, astfel că în mai puțin de cinci minute erau cu toții în mișcare.

Mihai se instalase în fruntea grupului, alături de Alina. Îi urmau, într-un șir indian cam aproximativ, Irina, Oana, Marian, Sergiu și Adrian. El își luă în primire postul de ariergardă, însă după numai câteva zeci de metri, la o numărătoare inițial superficială, dar apoi repetată de alte trei-patru ori, realizează că lipsea cineva.

Îi trebui ceva vreme până să și identifice persoana absentă: Carmen, nou-venita în grup. Convinși că n-avea unde să fie decât în preajma cabanei de care abia se depărtaseră, făcu stânga-mprejur și porni aproape în fugă înapoi. O găsi la doar câțiva pași de ușa principală, luptându-se să-și bage în rucsac lucrurile scoase, probabil, când își căutase mâncarea

sau cine știe ce boarfă de care avusese neapărată nevoie.

— S-au umflat? întrebă, pe un ton serios.

Fata îi aruncă o scurtă privire încărcată de dispreț, după care, părând că-l ignoră complet, își reluă strădaniile.

Îi pieri și lui orice urmă de veselie. De-abia acum observă că fata avea în ochi, pe lângă disprețul mai bine sau mai rău jucat, și lacrimi adevărate. Chiar și așa însă, maniera în care-l privise, de parcă nici nu l-ar fi cunoscut, și oricum o deranja, îi terfelise orgoliul masculin, fapt pentru care i se adresă cu răceală:

— Când termini, ai face bine să te grăbești. Dacă nu ne prinzi până la liziera păduricii, ar fi preferabil să te-ntorci și să dormi peste noapte la cabană.

Fără o vorbă, fata își apucă de o bretea rucsacul încă neînchis, îl ridică de parcă ar fi fost dintr-odată gol și porni vijelios spre treptele din fața intrării cabanei.

— Unde Dumnezeu te mai duci? o interpelă.

— Păi, în condițiile astea, rămân aici, îi aruncă fata peste umăr. Mai bine între bețivi și maneliști decât între...

Nu găsi cuvântul potrivit la timp, înainte ca efectul dramatic al replicii să se evapore, așa că se întoarse din nou și dădu să deschidă ușa.

Dintr-o săritură, ajunsese și el lângă ea, cu mâna pe clanță, acționând-o în sens invers.

— Stai puțin, zise, apucând-o pe fată de umăr cu mâna cealaltă. Gluma e glumă, dar nu poți rămâne singură aici. Am plecat împreună, împreună ne-ntoarcem.

— Zău? Atunci fugi după ceilalți și spune-le să se-ntoarcă ei. Promit să nu mă mișc de-aici cel puțin până mâine-dimineață. Și-așa mai mult vă-ncurcam. Nu vreau să fiu țapul ispășitor pentru întârziere. Cât despre mine, nu-ți face griji, mă descurc și singură.

— Bine, bine, ai câștigat, recunosc, aproape cu smerenie. Chiar te cred în stare să rămâi de capul tău. Dar zău că n-are sens să te superi pe mine. Doar te tachinam, pe cuvânt. Uite, dacă vrei, îmi cer scuze. Chiar în genunchi, dacă ții morțiș. Hai mai bine să facem ceva cu rucsacul ăsta al tău, că arată ca un câine ciobănesc smotocit de urs.

Încă nu pe deplin convinsă, dar vădit amuzată de comparație, cedă, mai cu seamă când îl văzu deja aplecat asupra „ciobănescului”, încercând să-i dea o înfățișare cât mai apropiată de cea dinaintea bătăliei.

— Ce Dumnezeu ai băgat în el?! se minună. E greu ca un bolovan și mare cât o zi de post. Numai pantofii cu toc mai lipseau, că-n rest văd că ai de toate.

— Sunt la fund, sub rochia de seară, replică fata, fără să pară că glumea.

— Grozav! Chiar eram îngrijorat. Să vezi ce-i fac Alinei! Nu putea să-ți explice că vii pe munte, nu te duci la o paranghelie?

Se abținea cu greu să revină la tonul tăios.

— N-are nicio vină Alina, sări fata în apărarea prietenei. Ea mi-a spus, dar nu puteam să vin între oameni necunoscuți, în majoritate băieți, numai în trening și bocanci. E o chestie... așa... De cochetărie feminină, dacă vrei. Trebuie să arăți bine într-o societate, chiar și la două mii de metri altitudine, nu doar în buricul Bucureștiului. Nu?

— Ei, lasă, că arăți destul de bine și fără rochie de seară și pantofi cu toc, se scăpă.

— Țsta e un compliment? vru neapărat să știe fata.

— Mai degrabă asta e o întârziere de mai bine de-un sfert de oră, puse capăt politețurilor, pe vechiul ton tranșant. Gata și rucsacul! Hai să ți-l pun în spate și să-i dăm bice! Ceilalți or fi deja îngrijorați. Sper doar să nu se fi oprit să ne-aștepte, că le mai ia un sfert de ceas să se urnească. Iar tu ai face bine să ții pasul cu mine până-i ajungem. Fără smiorcăieli și văicăreli, da? Și fără iluzia c-o să-ți ia altcineva rucsacul doar fiindcă ești o fată drăguță. În niciun caz eu.

Fata se urni în silă. Părea gata să facă din nou scena cu rămasul la cabană, însă înțelese, probabil, că a doua oară ar fi lăsat-o cu adevărat acolo.

3

Urmau cărarea sinuoasă și destul de lată, deși nu foarte vizibilă în verdeța abundentă. Marcajul traseului, rar și șters, era imprimat deja mai mult pe pietre decât pe tot mai puținii copaci de la marginea

pădurii de-a lungul căreia încă înaintau. De jur împrejur, munții, scăldați în razele soarelui de vară, nu arătau nicidecum primejdioși, ci, dimpotrivă, îmbiau la drumeție.

Mergea înaintea ei, obligând-o să țină pasul cu el, într-un ritm pe care altfel fata nu l-ar fi adoptat niciodată, aproape alergând. Chiar și așa însă, la un moment dat, adâncit în gânduri, constată că luase un avans considerabil. Se opri s-o aștepte, gata s-o mai și muștruluiască un pic, dar când o văzu atât de încrâncenată în încercarea de a nu rămâne în urmă, transfigurată de efort și teribil de drăguță, nu-și putu stăpâni un zâmbet.

— Vrei să ne oprim puțin? o întreabă în momentul când ajunse în dreptul lui.

Pe chipul fetei se putu citi limpede recunoștința, așa încât un răspuns verbal devenea superfluu. Cu toate astea, nu doar că veni unul, dar, spre uimirea lui, era ferm... negativ:

— Nu. Nu încă. Să-i ajungem mai întâi pe ceilalți. Ne oprim apoi cu toții, eventual.

O privi câteva clipe lung, încercând să ghicească dacă era, într-adevăr, mai rezistentă decât părea la prima, a doua și chiar a treia vedere sau doar brava.

— Cum vrei. Mi s-a părut că ai cam obosit, zise.

Vru să adauge „deja”, dar se opri la timp.

— De obosit, am obosit, de ce să te mint? Dar decât să stau acum, să-mi ies din ritm, și după aia să m-alergi și mai tare ca să recuperăm inclusiv ce-am pierdut cu pauza asta, pe care sigur o să mi-o scoți pe

nas nu doar la figurat, mai bine strâng din dinți și mă prefac *fresh* ca o căprioară.

— Ei, da. Începe să-mi placă felul în care gândești, zise. Chiar voiam să-ți propun să intri în cercul nostru de turism.

— Aveți așa ceva? Întrebă fata, sincer surprinsă și oarecum dumirită că, măcar de data asta, nu fusese ironic. Alina nu mi-a spus nimic până acum, deși mi-a tot vorbit despre voi și „expedițiile” voastre.

— Ei, nu chiar, se fâstâci puțin. Adică, nu încă... Dar mă bate gândul să înființăm unul...

— A, deci, cum s-ar zice, eu aș fi chiar unul dintre membrii fondatori, îi aruncă, nu fără o doză de sarcasm. Și, mă rog, de unde și până unde te-ai gândit, așa, hodoronc-tronc, la mine pentru o treabă ca asta? Că până acum nu prea te-ai arătat entuziasmat de calitățile mele fizice.

— Eu?! se arată contrariat. Cum să nu-ți apreciez calitățile fizice?! Din prima clipă în care te-am văzut, mi-am spus: „Dom’le, fizic precum al fetei ăștea, mai rar!”

— Lasă vrăjeala! Știi bine la ce m-am referit.

Fata începu să râdă. Până să-i dea însă o nouă replică, devenind și mai incisiv în a o curta, încremeni.

— Ce Dumnezeu?! îi scăpă fără să vrea.

În fața lor, la mai puțin de douăzeci de metri, apărând brusc de după un colț de stâncă pe care poteca îl ocolea strâns, se afla restul grupului, oprit pentru un popas. Absolut fascinantă era însă schimbarea de peisaj: după încă două-trei sute de metri, înghițind